

Con sâu

Hải Ngữ

Tướng gã cao lớn, tóc rẽ tre, trán thấp, mắt ốc buriu điểm con người đen đục nhỏ xíu nằm lọt thỏm ở giữa tròng trắng, trên đó có nhiều sợi gân máu đỏ li ti chạy mất hút vào cuối đuôi mắt. Cặp mắt của gã lạ lắm, chỉ thấy một màu trắng dã nên mới nhìn qua ai cũng tưởng gã bị mù. Điểm đặc biệt nữa trên cái mặt choèn choẹt của gã là cái mũi gầy hoảnh, cao lêu khêu, rỗng hồng hốc. Trông mũi gã càng cao vì cả hai lưỡng quyền trơn và bằng trên trệt. Thoáng nhìn mũi gã trông như ngọn đồi đứng chơ vơ giữa cánh đồng hoang. Đầu mũi gã lại chúc xuống, quặp vào như móng con điều hâu. Nếp nhăn từ hai cánh mũi chạy cong vòng đằm thọc vào miệng. Môi gã mỏng lét, miệng nhỏ nhoen nhoét, mỗi lần cười gã khoe hai hàm răng ám khói thuốc vàng khè. Giọng nói của gã mang theo mùi chua và thum thum của thức ăn chưa kịp tiêu hoá trong dạ dày nên ít ai dám đứng đối diện mỗi khi nói chuyện; thường thì ai cũng đứng nghiêng nghiêng tránh hơi thở của gã. Ngồi ở bàn tiệc gã ợ lên một cái thì có đôi đến mấy mọi người cũng buông đũa; thế là gã bình thân lùa hết thức ăn vào mồm.

Nhìn chung, con người gã khác thường. Ngay cả đến cách ăn mặc của gã cũng rất lạ lùng. Như hôm nay đứng trước gương, Phách – tên của gã – nắn lại nút cà-vạt, sửa lại quần cho thẳng nếp, xóc lại chiếc áo vét-tông, bàn tay bắt chéo phui dọc theo cánh tay áo, xoay qua xoay lại, vuốt lại mái tóc đã được xịt keo nằm sát phía sau ót và được chải phồng phía trước trán, mỉm cười bằng lòng với hình ảnh gã trong gương. Phách chum môi hôn gió một cái, thầm cảm phục cách ăn mặc theo đúng một thời trang của gã. Cái thói quen nằm chết trong máu mà gã không sao bỏ được, là khi bước ra đường quần áo phải thơm tât; đom đàng thì đúng hơn. Đánh rằng ai ra đường đều phục sức cho chỉnh tề nhưng riêng Phách thì đặc biệt hơn nhiều. Gã có thể đứng trước gương chải chuốt cả tiếng đồng hồ mà vẫn chưa vừa ý. Chỉ cần một chút bụi trắng bắt lên áo, gã phải dùng tay hay dùng bàn chải phui cho sạch. Chiếc áo vét đen tuyền của gã phải là một màu đen thuần chất, không vấy một hạt bụi. Nút cà-vạt phải thắt đúng, phồng lên vừa đủ để che hột cúc cài cổ áo. Màu áo, màu đôi giày, màu dây nịt phải ăn với màu cà-vạt nên ít khi gã mặc áo trắng. Còn đôi giày thật đúng là một kỳ công, gã dùng xi-ra đánh bóng loáng tưởng chừng có thể soi gương, ruồi đậu còn trượt. Cái tật đom đàng đó dành cho đàn bà thì còn dễ hiểu, đằng này đường đường gã là một thân nam nhi, cao 5'7, nặng đến 150 lbs mà lại quá trau chuốt bề ngoài thì kể cũng lạ.

Lạ với ai kia chứ việc đom đàng đối với gã xem ra bình thường. Ông bố gã thường bảo người tốt vì lụa, lụa tốt vì phân. Lúc lớn lên nghe người ta nói câu nhìn quân phục biết tư cách gã gật gù khen hay, miệng lẩm bẩm có thể chứ! Ra cái điều sự chú trọng cách ăn mặc của Phách đã trở thành câu châm ngôn cho quân đội cả nước. Có thể Phách say mê cách ăn mặc, dùng vẻ bề ngoài để che dấu cái tư cách không ra gì của gã? Xưa nay thói thường người ta ai đều thế cả nhưng nhìn gã se sua quần áo người dễ tính nhất cũng sốt ruột, chỉ muốn đập vỡ tấm gương cho khỏi ngứa mắt. Hễ đi đâu, gã đều thích thú nhìn ngắm hình mình trong gương đến mỗi cả mắt rồi mới bước ra ngoài. Hơn nữa hôm nay Phách phải lên đồ lớn vì gã sửa soạn đến chỗ hẹn gặp lão Chánh. Buổi hẹn hôm nay, theo lời lão, sẽ định đoạt sự nghiệp chính trị của gã ở hải ngoại.

Thật ra gã không mấy quan tâm tình hình chính trị ở mảnh đất mà người Việt làm quân quật để thoả mãn những nhu cầu ngày càng cao. Một số người Việt định cư tại thành phố này rất bén nhạy với tình hình chính trị ở bên nhà. Họ viết thư, vận động, bỏ phiếu, tẩy chay, lên án... nghĩa là xử dụng tối đa quyền lợi của một người dân để tạo áp lực với chính quyền Mỹ trên chế độ cộng-sản Việt nam. Còn phần lớn số còn lại chỉ mãi mê làm ăn, chẳng mấy khi chú ý đến việc chính trị chính em. Gã thuộc về tầng lớp đại đa số này. Nói là mãi mê làm ăn thì cũng không đúng hẳn, gã chỉ đi làm như mọi người với đồng lương cán sự. Nền kinh tế lên thì gã làm thêm giờ phụ trội, nếu không thì gã đánh vật ngày tám tiếng rồi về nhà. Rảnh rỗi không vợ không con nên ngoài thì giờ làm việc, gã thường hay tham gia sinh hoạt ở các hội đoàn trong cộng đồng. Tham gia nhưng gã không nhất thiết gắn bó với một đoàn thể hay một tổ chức nào. Hễ nơi nào có đám đông gã đều chường mặt đến xin

tình nguyện làm một cái gì đó. Công việc gã thích nhất là để cho gã thử âm thanh. Cứ đứng lên sân khấu, chu miệng thổi vào máy vi-âm, nói thêm hai ba tiếng testing testing là gã đã thấy sướng râm ran trong người rồi. Cái sướng của gã đến thật dễ dàng. Chỉ cần một nhúm dăm ba người vênh tai lên nghe gã thì dòng máu... sướng đã chảy rần rật trong huyết quản. Có lần gã bạo gan xin ban tổ chức chương trình phát phần thưởng cho các em xuất sắc của trường Việt ngữ để gã giới thiệu vài lời, nhưng bị ông Hiệu trưởng từ chối thẳng tay. Để cho gã lập bập giới thiệu các em bằng Việt ngữ thì chắc chắn trường phải đóng cửa ngay vì chẳng còn phụ huynh nào dám cho con em học thêm tiếng mẹ đẻ nữa. Tiếng Việt gã phát biểu còn chưa xuôi thì ai dám cho gã đứng lên sân khấu. Thế mà có lần trong một đám cưới gã hứng chí phát biểu cảm tưởng bằng Anh ngữ thì thật hết chuyện bàn. Đến phần văn nghệ cứ lên hát giúp vui rồi xuống, nhường chỗ cho người khác, thế mà gã cứ ôm chặt lấy máy vi âm xin hát thêm đề tặng cho cô dâu. Tặng riêng cô dâu thôi chứ không hề biết đến chú rể. Thế mới nhảm!

Nhìn chung những công tác cộng đồng tương đối hiếm người dân thân nên có gã cũng đỡ được nhiều việc lặt vặt. Vì thế ít ai từ chối sự tình nguyện của gã. Nhìn gã sốt sắng chạy việc, ai cũng tưởng gã quan tâm đến tình hình chính trị trong nước, muốn tranh đấu một nền tự do dân chủ cho đồng bào đang bị áp bức. Sự thật không phải thế, gã tham gia chỉ vì một lý do duy nhất: gã muốn nổi. Ước mơ của gã một ngày nào đó mọi người trong cộng đồng này đều nhắc đến tên gã. Đôi lúc gã lần thân so sánh tên tuổi của Hồ chí Minh trong nước và tên Tô Cự Phách của gã ở hải ngoại. Thật ra nếu gã là một người có tài đức thì tên tuổi chỉ là vấn đề thời gian. Gã không cần phải xin xỏ năn nỉ, đồng bào sẽ mời gã ra gánh vác trọng trách cho cộng đồng liên. Đàng này, gã vẫn dốt vũ dật nên ước mơ của gã cứ mãi ấp ủ trong lòng. Điều sai lầm nghiêm trọng là gã luôn nghĩ mình có tài đức vượt trội hơn người. Trong khi chờ đợi một ngày nào đó tên tuổi được đánh bóng mạ kền, gã chỉ còn mỗi cái thú đứng trước đám đông, chường bộ mặt hăm tài với mớ quần áo dỏm dáng, hân hoan tự giới thiệu tiểu sử mang nhiều chi tiết tưởng tượng, để nghe dăm tiếng vỗ tay lẹt đẹt đâu đó trong đám đông. Cộng đồng người Việt dễ dãi, nhìn hoạt cảnh gã múa may trên sân khấu như một trò giải trí mua vui nên chẳng có ai thương hại bảo cho gã một tiếng. Còn gã thấy không ai nói gì, gã lại nghĩ thế là hay và tiếp tục “dấn thân” trong những công tác của cộng đồng.

Hôm nay thì khác hẳn. Lão Chánh nói với gã tài năng của chú không thể dừng lại ở cộng đồng nhỏ bằng nhúm bàn tay mà phải vượt biên giới lan sang địa bàn khác rộng lớn hơn, có tác dụng vĩ đại hơn. Vì thế gã khoác lên người bộ áo vía và trịnh trọng đến gặp lão Chánh.

Căn nhà một phòng lão Chánh thuê nằm gần khuôn viên Đại học, dành cho các sinh viên trọ học hàng tháng. Lão chẳng có ai thân thích ở cái xứ này. Thật sự gia đình lão đến Mỹ ngay từ khi có chương trình di dân dành cho các trẻ em lai, kết quả tình dục tât yếu bi thảm của đám lính viễn chinh rơi rớt lại trên mảnh đất vốn hứng chịu nhiều thương đau. Chính phủ Mỹ chạnh lòng nhìn đến số trẻ em sống lây lất ở đầu đường xó chợ, bị bọn cộng-sản tàn nhẫn trút lòng hận thù giai cấp lên những thân hình còm cõi. Đứng ra các em vô tội, chúng sinh ra vì những cơn động cồn nhất thời của những anh lính Mỹ xả con thèm khát lên tấm thân gầy guộc của những cô gái bơ vơ từ quê lên tỉnh kiếm sống. Người lính viễn chinh trở về nước khi cuộc chiến bị xem là xâm lược, để lại những cô gái ở lứa tuổi hai mươi không một chút vốn liếng mưu sinh và một bầy con nít mắt xanh mũi lõ bập bẹ nói tiếng Việt. Hệ lụy của một cuộc chiến đã man mang nhiều cuồng vọng từ hai phía, kẹp cứng ở giữa một chính phủ miền Nam cũng có quá nhiều tỳ vết; không đủ sức lo toan cho bầy trẻ lớn lên chưa hề biết mặt mũi người cha. Khi chính sách nhân đạo của chính phủ Mỹ ban hành, các em đang sống lây lất ở vỉa hè xó chợ bỗng được những kẻ có tiền của săn đuổi, dụ dỗ để trở thành con nuôi với hy vọng nhờ chúng để lên đường sang Mỹ. Nhà nước cũng không bỏ lỡ dịp may, gài người vào làn sóng định cư diện con lai để xâm nhập cộng đồng người Việt hải ngoại. Lão Chánh được gá nghĩa ngay với một mục y công ở nhà thương Từ Dũ, dân tập kết chuyên nghề phục vụ sinh lý cho các đồng chí cấp tiểu đoàn dọc theo rừng Trường sơn thời chiến tranh. Lão xuất thân từ nghề hốt rác, được tuyển nạp vào đảng rồi chuyển sang nghề sửa giày ở ngay ngã tư Đỗ thành Nhân và Calmette bên quận Bốn. Lão chỉ huy một tổ biệt động thành, chuyên lo những vụ đặt mìn, ném lựu đạn và gài người vào các cơ sở quốc gia. Ban ngày lão trải tấm bạt ở ngay ngã tư nhận giày hư để sửa, ban đêm lão tụ họp đám nằm vùng nghe báo cáo tin tức và phân phối công tác. Năm Mậu

Thân, tổ chức của lão bị đánh bật ra khỏi vòng đai thành phố, lão may mắn sống sót rút vào bụng theo ngã Rừng Sát. Nằm điều trị trong bụng cả tháng mới lành vết thương và lão được lệnh trở về Bắc, theo học một khoá bồi dưỡng phản gián rồi gởi ngược lại miền Nam. Ngay sau 75, lão trở thành công an khu vực của khu xóm lao động Đỗ thành Nhân mãi cho đến ngày nhận công tác sang Mỹ làm công tác địch vận.

Qua đến Mỹ, vợ chồng lão Chánh chết ngột với những tiện nghi vật chất. Lão cứ lẩm bẩm không hiểu nền kinh tế tiên tiến xã hội chủ nghĩa sẽ đi về đâu trong khi thế giới tư bản ngày càng sung túc? Sự thật đập vào mắt lão trái ngược với mơ kinh điển lão bị nhồi nhét vào đầu từ khi gia nhập đảng. Có lẽ vì thế mà mục y công – vợ hờ của lão – ngoe nguẩy lắc cặp mông đồ sộ bước ra khỏi căn nhà thuê sau gần một năm đến Mỹ. Tuổi hồi xuân của mục vừa chớm thì lạc vào vùng đất tự do đầy những cám dỗ vật chất quyến rũ. Mục tập ăn trơn mặc trắng dần dần cho ngang với người ta chứ không quê mùa lam lũ như thuở mới sang. Mục để dành thật nhiều tiền để làm một cuộc cách mạng vĩ đại cho nhan sắc. Từ mắt mũi cằm đến đùi bụng mông ngực, mục tẩy rửa sạch những chứng tích của một thời làm dâu ngoan bác Hồ. Bây giờ thì con người thật của mục kết hợp toàn đồ giả. Mục quên tuốt lời thề trước lá cờ đảng năm xưa và hứng khởi làm lại cuộc đời cho bỏ những ngày tháng nằm ngửa trên rừng Trường sơn lại quả cho các đồng chí vừa già vừa hôi như cú. Riêng lão Chánh vẫn trung thành với lý tưởng mà gã đã hiến thân từ thuở bỏ nghề hót rác. Lão bĩu môi khinh bỉ con mục y công mang tư tưởng xét lại. Đồ tư bản... đồ mại bản... đồ vong bản... đồ bại sản... đồ phụ sản (vì mục chuyên nghề đỡ đẻ), đã có lúc lão Chánh bật ra một lời... đồ để chườm rửa. Lão cũng chẳng màng gì đến đứa con lai, tàn dư của mối thù giai cấp. Dĩ nhiên, đứa con lai cũng nhỏ toẹt xuống đất một bãi nước bọt rồi ngang nhiên bước hẳn vào chợ đời. Nó đủ lớn để biết mình bị bọn Việt-cộng lợi dụng. Qua được sông, nó quay lưng đâm buồm vào mặt vợ chồng lão Chánh. Thế là cái gia đình chấp vá mưu đồ công tác phá hoại cộng đồng nay còn mỗi lão nhắm mắt sống chết với một chủ nghĩa mà lịch sử đã khai tử từ lâu.

Phách đứng đối diện với lão Chánh ở ngay nhà bếp. Lão vừa nấu nước pha trà vừa hỏi gã những câu vô thưởng vô phạt về công việc làm ăn, về sức khỏe. Nhìn gã cứng ngắc trong bộ đồ lớn, lão cảm thấy hơi khó chịu. Chẳng là lão báo cho Phách biết buổi họp hôm nay sẽ bàn chuyện hướng đi của cộng đồng hải ngoại với một nhân vật quan trọng, nên Phách mới lên bộ đồ vía. Đến phút cuối, cấp trên của lão từ chối không muốn gặp Phách vì chưa phải lúc. Biết thế nhưng lão vẫn chẳng báo lại cho Phách cứ để cho gã tưởng bở sẽ gặp được Lê Ngạc, bí danh cấp trên của lão. Phách chải chuốt là chuyện thường tình, cho dù hôm nay không gặp cấp trên, gã vẫn đom đóm mỗi khi bước ra khỏi nhà nhưng đôi lúc lão cũng cảm thấy bức mình vì bản tính đàn bà của gã. Cá tính nó sẽ giết nó chết, lão nhủ thầm.

- Minh ra ngồi ngoài này bàn chuyện đi.

Lão bụng khay trà bảo Phách. Ngồi xuống ghế, lão trình trọng rót nửa tách trà, lắc lắc mấy cái rồi đổ ụp lại vào ấm.

- Chờ lát cho trà ngấm.

Phách hơi nóng ruột khi chưa thấy nhân vật chủ chốt trong xuất hiện nhưng chưa tiện hỏi. Lão Chánh chợt lên tiếng:

- Cấp trên của tôi không đến được hôm nay để bàn chuyện nhưng không sao vì tôi nhận được mật lệnh rõ ràng lắm. Ta sẽ bàn từng chi tiết một nghe.

Về mặt Phách bồn chồn:

- Việc khó lắm không ông?

Lão Chánh cười trấn an:

- Khó gì! Trên đánh giá khả năng anh rất cao. Từ ngày kết nạp vào tổ chức anh chỉ làm vài việc nhỏ. Đây mới là việc lớn. Xong chuyện này thì chúng ta sẽ ăn mừng lớn.

- Ông nói rõ thêm được không?

- Lo gì! Anh cứ từ từ uống tách trà đã. Vừa uống ta vừa bàn chuyện.

Lão cứ nói vòng vòng chưa đi ngay vào việc chính làm Phách càng thêm sốt ruột. Lão đẩy ly nước trà về phía Phách, hớp một ngụm trà, ngả người ra sau, giọng chậm rãi:

- Anh biết đó, từ ngày đất nước thống nhất đến nay đảng cố tâm hàn gắn lại những vết thương chiến tranh đã xảy ra cho nhân dân hai miền trong suốt hơn 30 năm. Anh xem, bom Mỹ tàn phá khắp toàn cõi miền Bắc nên công cuộc xây dựng lại gần như từ đầu. Nếp sống nhân dân thuở mới thống nhất còn thấp lăm nhưng nay đã bước lên một cấp. Tính ra, đảng đã làm được nhiều việc cho nhân dân lắm (sic?). Cái ước mơ “ăn ngon mặc đẹp” chẳng mấy chốc nữa anh ạ! Chiến tranh đã lùi vào quá khứ và đây là lúc mọi người nên nhìn thẳng về tương lai, cùng nhau xây dựng tổ quốc, làm thế nào để dân giàu nước mạnh. Hiện tại, người Việt lưu lạc khắp năm châu bốn bể, làm nhiều việc mang lại vẻ vang cho giống nòi. Đảng chính thức gọi họ là “khúc ruột ngàn dặm”. Cho dù ở đâu thì chúng ta đều là người Việt cả, anh thấy không? Nếu chúng ta tập hợp được mọi người Việt hải ngoại thành một khối, tôi bảo đảm với anh lực lượng này sẽ làm nhiều việc vĩ đại cho quê hương...

Phách thấy lão Chánh hôm nay dài dòng quá, gã muốn biết ngay nhiệm vụ của gã thế nào? thù lao ra sao? Cứ nói mẹ nó ra cho gã nghe, những khẩu hiệu “xây dựng tổ quốc”, “dân giàu nước mạnh”, “khúc ruột ngàn dặm” hoàn toàn xa lạ đối với gã. Mục đích của gã ngồi đây không phải vì những lý tưởng mà lão Chánh đang sùi bọt mép giảng giải. Cái mặt lem lép của gã đã hiện rõ vẻ bồn chồn nóng ruột. Lão Chánh còn lạ gì tính bộp chộp nóng nảy của gã, vì thế lão lơ đi cứ thao thao một bản trường ca mà cấp trên Lê Ngọc đã dặn lão phải học thuộc lòng.

- ... vấn đề đặt ra là làm thế nào để quy tụ được mọi người. Trước hết phải tạo cho họ một lý tưởng, chẳng hạn như lý tưởng “xây dựng tổ quốc”. Khi có chung một lý tưởng thì chuyện kết hợp không cần đặt ra nữa. Vì thế bước đầu, đảng muốn mang những trào lưu văn hoá trong nước ra hải ngoại để cho đám người Việt làm quen dần. Khi yêu thích những gì ở quê nhà thì việc khởi xướng khẩu hiệu yêu tổ quốc sẽ không còn khó khăn nữa, anh thấy không?

Phách nóng nảy:

- Tôi không hiểu rõ kế hoạch của nhà nước đặt ra để đối phó với số người Việt hải ngoại như thế nào hay nói đúng hơn, tôi không cần hiểu. Vì đó là chuyện của mấy ông, tôi không đủ sức bàn thêm vào. Tôi chỉ muốn biết vấn đề tôi phải làm gì trong kế hoạch vĩ đại đó. Tôi cũng phải tự lượng sức xem có hoàn thành được không kéo lại hư việc lớn của các ông.

Lão Chánh thân mật vỗ vai Phách, giọng ngọt hơn mía lùi:

- Ôi giào! Anh cứ lo, tài như anh thì những việc nhỏ nhảm nhò gì. Còn kế hoạch thì về tổng thể anh cũng cần nên biết; biết để thi hành tốt, thế thôi! Anh cứ bình tĩnh, tôi cũng sắp nói đến phần công tác rồi đây.

Cái giọng miền Nam của lão pha trộn với thổ ngữ miền Bắc nghe chói tai, ngứa con ráy của Phách không chịu được. Dân miền Nam làm quái gì có “ôi giào!”, thế mà lão cứ đệm vào trong mỗi câu nói. Đó là hậu quả của những năm tập kết ra Bắc, rón rén ngồi vênh tai nghe các vị lãnh đạo giảng giải kinh điển của chủ nghĩa. Thà lão cứ thốt lên thật to, “chèng dec oi!” hoặc “quí thần oi!”, Phách nghe sướng lỗ nhĩ hơn nhiều.

- Đây, đơn giản lắm. Tôi sẽ đưa cho anh tám giấy để anh dán đằng sau bửng xe. Tám giấy chạy hàng chữ: “Không Có Gì Quý Hơn Độc Lập Tự Do”. Rồi anh lên Nha Lộ Vận làm đơn xin thay bằng số xe, với 7 chữ ILUVHCM. Anh biết nghĩa là gì không? Nó viết tắt của câu tiếng Anh: I Love Ho Chi Minh; nghĩa là Tôi Yêu Bác Hồ. Công tác anh chỉ có vậy. Sau khi dán giấy và đổi bằng số xe, anh cứ sinh hoạt bình thường nhưng cố đậu xe ở những nơi thị tứ, chỗ có nhiều người Việt lui tới.

Phách tưởng công việc đội đá vá trời gì kia chứ đảng này chỉ dán tám giấy và đổi bằng số rồi lái xe chạy vòng vòng thì có gì là khó. Dán mỗi cái bửng chứ dán cả chiếc xe Phách cũng dám làm. Vấn đề chính vẫn là thù lao mà Phách đang nóng lòng muốn biết. Lão Chánh gần như đọc được câu hỏi của gã. Lão lên tiếng:

- Thù lao lần này chắc chắn phải hậu hĩ hơn những lần trước nhưng anh đừng tưởng bờ. Việc xem ra dễ nhưng tôi báo trước cho anh là sẽ có khối thằng hỏi thăm sức khoẻ của anh nghe. Chiếc xe có thể bị phá hoại. Nhưng anh đừng lo, chúng tôi đã tung tiền cho một tờ báo Anh ngữ địa phương để bênh vực quyền tự do ngôn luận của người dân. Không chừng họ phải phóng viên tới phỏng vấn anh đó. Chỉ cần tên tuổi anh đăng trên báo một lần, thế thì cả vùng sẽ biết tiếng anh.

Nghe đến tên tuổi của mình được đăng báo, Phách đã thấy dòng máu... sướng chạy lan ra khắp cơ thể. Gã quên hẳn phải hỏi lão Chánh thù lao hậu hĩ là bao nhiêu. Đôi mắt gã lim dim tưởng tượng đến lúc tấm hình bán thân của gã in trên mặt báo Mỹ. Chắc chắn những tờ báo Việt địa phương cũng sẽ bàn đến tên gã. Lúc đó gã mới thật sự nổi tiếng. Người ta sẽ bàn đến thân thể lai lịch của gã; sự nghiệp phục vụ cộng đồng trong bao nhiêu năm, sự hy sinh quên mình vì đại cuộc. Dĩ nhiên sẽ có lời khen tiếng chê nhưng đó là chuyện bình thường, làm sao làm vừa lòng hết mọi người. Gã nghĩ nếu bị toàn tiếng chê mà tên tuổi của gã vang lừng trên mặt báo thì cũng bỏ công. Gã lần lần nghĩ đến lúc về thăm quê, nhà nước ân cần đón tiếp hỏi thăm gã, không tiếc lời khen tặng một nhân vật gây sóng gió ở hải ngoại. Đến lúc đó... thì mỗi bước đi ở quê hương là mỗi bước vinh quang. Tên tuổi gã sẽ vang lừng trong nước. Về đến đất Cam-ranh của gã, tỉnh huyện chắc chắn sẽ trải thảm đỏ đón mừng như một vị anh hùng hiến thân vì đại cuộc.

Lão Chánh thấy Phách ngồi im như tượng gỗ, không nói không rằng sau khi được giao công tác, lão cứ tưởng gã ngại gian nguy. Lão lên tiếng trấn an:

- Anh đừng lo, xứ này là xứ tự do, ai muốn làm gì thì làm miễn không phương hại đến an ninh quốc gia. Dán mỗi khẩu hiệu, đổi bảng số không phải là một tội ác và chính quyền này có nhiệm vụ phải bảo vệ quyền tự do ngôn luận của người dân.

Lúc này, Phách mới tỉnh giấc mộng vinh quy:

- Ông đừng lo, việc đó tôi biết. Không thằng nào dám làm gì tôi. Ông cứ để tôi làm. Chiếc xe là vật sở hữu của tôi, tôi muốn dán cái gì kệ cha tôi. Chúng nó đụng đến tôi tức đụng đến hiến pháp của đất nước này.

- Biết vậy nhưng anh cũng phải cẩn thận vì không thiếu những thằng liều mạng.

Máu du côn trong người nổi dậy, Phách hung lên:

- Liều mạng cái mả mẹ nó. Chúng nó là công dân Mỹ, tôi cũng là công dân Hoa-kỳ. Luật pháp của nước này bảo đảm quyền tự do cho mỗi người dân. Ngay cả nếu tôi không có quốc tịch cũng chẳng thằng nào làm gì được tôi vì mọi người sinh ra đều bình đẳng và được pháp luật bảo vệ như nhau. Ông không nhớ Tổng thống Lincoln đã nói như vậy sao?

Lão Chánh nào biết tổng thống ắt giáp gì. Cả đời lão chỉ nhớ mỗi bác Hồ và Lê Ngạc, vị chỉ huy trực tiếp của lão. Vì thế lão chỉ âm ừ tỏ vẻ đồng tình. Thật ra, Phách chẳng hơn gì lão. Cái gì gã cũng biết chút ít, hễ có dịp là gã bô bô cứ như người thông thạo vấn đề nhưng gặp người hiểu biết chỉ cần hỏi ngược lại một câu thì gã tịt. Câu nói “mọi người sinh ra đều bình đẳng” thật ra là của ông Jefferson chứ có phải ông Lincoln đâu, thế mà gã cứ lấy râu ông cắm cằm bà loạn cả lên. Dễ chừng thấy đắc ý khi thốt ra được một câu nói lịch sử, gã vênh mặt lên nhìn lão Chánh với vẻ hãnh diện. Còn lão Chánh không muốn mất lòng Phách, lại khen nhồi một câu làm gã ngồi rung đùi sáng khoái. Nhìn cảnh hai thầy trò ngồi gật gù đắc ý về một câu danh ngôn nhưng mù tịt về xuất xứ người khó tính đến mấy cũng bật cười.

Tiền Phách ra cửa, lão Chánh không quên dặn dò:

- Tuần tới là bắt đầu vào việc. Tiền bạc đều sẵn sàng cho anh. Xong chuyện rồi ta đi du hí một tuần cho thỏa thích.

Phách siết chặt tay lão Chánh, tỏ vẻ biết ơn. Những lần trước giao việc, toàn là việc tầm phào, chẳng đâu vào đâu cả, tiền công cũng vừa phải. Lần này lão Chánh cho biết tiền thù lao thật hậu hĩ cộng thêm một tuần bao cho gã tha hồ ăn chơi. Đối với Phách, những thứ đó cũng cần nhưng vẫn không bằng tương lai rực rỡ khi tên tuổi của gã vang lừng trên mặt báo. Gã thầm nghĩ, bao nhiêu

năm chôn vùi trong bóng tối, bây giờ là lúc phải vươn mình đứng dậy cho mọi người biết mặt. Lòng thèm khát của gã được nổi danh giữa thiên hạ thật ra bắt nguồn từ một giấc mộng mãi mãi không thể nào trở thành sự thật. Lâu ngày lòng thèm khát dồn nén đến điên cuồng và Phách có thể làm bất cứ chuyện gì miễn tên tuổi của gã được mọi người biết đến. Tưởng cũng cần bước ngược dòng thời gian trở lại cái làng nhỏ xíu ở đất Cam-ranh để hiểu rõ thêm gia cảnh của Phách...

... Cha của Phách một mình di cư vào Nam năm 1950. Chàng thanh niên họ Tô lưu lạc nhiều nơi và cuối cùng dừng chân ở đất Cam-ranh, cưới vợ lập nghiệp. Bà Phú đẻ một hơi ba đứa con gái rồi đợi khi ông Phú gần bốn mươi tuổi mới sinh đứa con trai duy nhất. Được đứa con trai nối dõi tông đường, ông mãn nguyện và đặt nhiều kỳ vọng vào thằng bé, ước mong nó sẽ làm rạng danh họ Tô. Ông ngẫm nghĩ đến cái tên của ông: Tô Cự Phú. Có lẽ cha mẹ ông muốn ông sau này giàu sang phú quý, sung sướng một đời nên mới gieo ước mơ vào cái tên. Ông cũng hoài vọng thằng bé phải đầu đội trời chân đạp đất làm nên sự nghiệp lưu tiếng thơm cho gia đình. Vì thế ông đặt tên đứa nhỏ là Cự Phách. Ông Cự Phú có con tên Cự Phách thì hay quá rồi, trên đời này có cha con nào lại có tên ăn khớp với nhau đến thế!

Đúng như cha mẹ ông Phú mong ước, cái tên quả vận vào sự nghiệp. Sinh thằng Phách được vài năm, ông Cự Phú phát thấy rõ. Mấy mẫu hành tây của ông được mùa mấy năm liên tiếp, thu về bạc triệu. Ông dùng tiền mua thêm xe lam chở khách đến chợ Cam-ranh. Chỉ trong mấy năm, sân trước nhà ông chứa đủ 10 chiếc xe lam. Ngày ngày, người ta đến thuê mướn xe chạy các tuyến đường từ làng mạc dẫn đến thị trấn Cam-ranh. Ông cứ khoán trắng cho họ, mỗi ngày phải đưa ông đủ số tiền đã giao hẹn; không đủ thì ngày hôm sau dùng hòng mướn xe. Ông lại xây thêm cái nhà máy xay gạo, mướn thằng cháu trông coi, mỗi ngày tạt qua xem xét sổ sách và giao việc. Vợ ông mở sạp vải trong chợ. Nói là sạp nhưng thật ra cửa hàng rộng rãi chứa đến mấy trăm cuộn vải, mỗi ngày bà Phú thu về cả chục nghìn. Cơ ngơi ông Cự Phú ngày càng phát. Sự giàu sang của gia đình ông nổi tiếng cả vùng.

Buôn bán thịnh đạt đến vậy nên ông Phú tất bật thấy rõ. Trong ngày biết bao công việc đa đoan cần phải lo vậy mà ông cũng cố kiếm được chút thì giờ cho chính riêng ông. Buổi sáng thức dậy sớm, ông pha trà ngồi thành thoi hút thuốc ở vườn sau. Nhà ông có cái ao rộng, bông sen nở rực đầy mặt ao. Ông ngồi chờ ánh nắng ban mai soi rõ từng ngó sen trắng nuột; những búp sen thẹn thùng hé nụ dưới tia nắng sớm sảng của mặt trời; những giọt sương đêm lung linh đọng lại trên cánh sen màu tím nhạt trông như nạm kim cương. Đó là những giây phút ông Phú thả hồn về ngôi tiền đường của ông nội thằng Phách ở ngoài Bắc; ngôi nhà cũng có cái ao sen rộng. Ông nhớ có lần mãi bắt ếch lờ tuột chân rơi tõm xuống ao, may nhờ người nhà thấy hô hoán âm ỉ và hàng xóm chạy vội sang vớt thằng bé Phú. Những lần chơi đùa đuổi bắt với đám con nít quanh ao; những buổi trưa hè nóng bức ngồi dưới tàng cây khoắng chân vào nước nghe mát lạnh. Biết bao kỷ niệm xoay quanh cái ao sen một thời ngoài Bắc. Chỉ cần nửa tiếng mỗi buổi sáng ngồi mơ màng nhìn ngắm bông sen nở rộ trên mặt ao, thả hồn về dĩ vãng cũng đủ giúp ông có năng lực vất vả với sổ sách chi chít những con số cho cả thì giờ còn lại trong ngày.

Cả thời niên thiếu của ông lớn lên gắn liền với cái ao sen nên ông yêu sen là điều dễ hiểu. Nhưng từ yêu sen ngoài ao ông sinh tật yêu luôn cả sen nuôi trong nhà giúp việc nữa mới là điều khó hiểu. Nhìn sen, ông cứ ngân ngơ miệng lầm bầm: trong... nhà gì đẹp bằng sen. Ôi! sen nào sen nấy mồm mĩm quá, người trắng nuồn nuột, chỉ mới nhìn ông đã thấy lòng bồi hồi rạo rực, nước miếng nuột ừng ực. Mà nó lại ngây thơ, bảo sao nghe vậy, không dám làm trái ý ông chủ mang căn bệnh Tề Tuyên. Bà Phú thật khổ sở với tính lang chạ của chồng. Công việc trong nhà đa đoan nên phải mướn người để đỡ đần một tay. Mướn người già cả quá thì chậm chạp, làm không chạy việc; còn nuôi được một đứa cho ra hồn thì bảy ba hai mươi một ngày cũng không thoát được khỏi bàn tay tay nham nhúa của chồng. Thế nào ông cũng kiếm cách mò xuống nhà dưới ăn nằm với sen. Sen bé, sen con, sen nhỡ, sen nhàng nhàng, sen sồn sồn, không sen nào ông tha. Ông chỉ chê sen... lão. Đã có lần bà đuổi con nhỏ mới mười bảy tuổi có thai với ông Phú về quê cộng thêm mấy chục ngàn gọi là để nuôi con. Mỗi lần khám phá ra chuyện chồng vụng trộm là mỗi lần bà Phú nổi cơn tam bành lục tặc lên. Không biết có phải vì bà có máu Hoạn-thư trong người nên gây cho chồng cái tính mèo chuột hoặc ngược lại? Phách lớn lên chứng kiến nhiều lần mẹ gã nổi cơn ghen, lôi hết tam đại tứ đại

bên nội ra mà chưởi có ngon có ngành; nào là bồ tiên nhân mồ mả tổ tiên cái đồ mèo mả gà đồng, nào là tiên sư cha cái thứ động mồ động mả xách chim chộc bậy... Bà Phú một tay chống nạnh, một tay xia xối vào mặt chồng, miệng oang oang kể tội ông Phú cho cả hàng xóm nghe không cần giữ sĩ diện gia phong. Mỗi lần bà bắt được quả tang ông mèo mả, hàng xóm lại được dịp xem tuồng miễn phí vì bà chưởi có sách vở, có từng chương từng đoạn nghe vãn về ra gì. Đám con nít tuy không hiểu một câu bà chưởi nhưng cứ ôm bụng cười ngặt nghẽo khi nhìn điệu bộ của bà. Ông Phú biết mình có lỗi khi vợ nổi cơn điên nên miệng ngậm tăm; chả bù với những lúc giao dịch buôn bán, ông ăn nói hoạt bát nhanh nhẹn không ai bì kịp. Thật ra ông cũng khổ về cái tính dâm dục của mình, nó tiềm tàng trong người không biết tự lúc nào. Hễ thấy đàn bà con gái trông được được một chút là mắt ông giật liên hồi như bị gió độc, tay bắt chuồn chuồn như người sắp chết, cả người cứ bần thần khó chịu đến cả ngày.

Con hơn cha nhà có phúc. Phách hơn hẳn ông Phú về điểm này. Gã biết chơi bời rất sớm. Thuở mới lớn, nhìn con gái mơn mớn Phách thèm lắm; sen trong nhà gã không dám đụng vì là mâm riêng của ông bố; tán gái thì gã nói không xuôi nên Phách giải toả những cơn thèm khát bằng cách ăn cắp tiền của cha mẹ tung hoành ở các động mãi dâm, riết rồi hầu hết các em đều nhả mặt gã. Một lần Phách chở bà mẹ đi công chuyện ngang xóm nhà thổ, chị em ta chạy bỏ ra ngoài gọi gã ới ới đến xấu hổ. Những lần du hí ở San Francisco, lão Chánh được lệnh chi tối đa nên Phách đòi cho được hai em phục vụ cùng một lúc. Du hí trả tiền mới có đàn bà chiều chuộng gã chứ bình thường ra không người đàn bà nào cảm nổi Phách mặc dù thân hình gã to lớn, bộ mặt nhìn cũng không đến nỗi nào. Người ta bảo số Phách long đong, đường tình duyên phải lận đận đến cả đời. Gã lại nghĩ mình rảnh nợ vợ con để lo sự nghiệp chính trị và gã bằng lòng với sự chọn lựa đó.

Phách lớn lên rong chơi không chịu học hành như ước mơ của cha. Ông Phú buồn lắm. Nhà cửa tiền bạc ê hề, ông chỉ mong thằng con gắng sức học hành đậu đạt khoa bảng để dòng họ Tô vênh vang đóng góp với đời. Thế mà ước mơ đó không sao đạt được. Đánh đập, dọa nạt đến mấy cũng vậy, Phách chỉ học hành qua loa và để dành thì giờ đàn đúm với mấy thằng du côn ở các quán bar khi quân đội Mỹ tràn ngập ở Cam-ranh. Thời gian trôi dần cho đến khi Phách đang học lớp 11 thì mất nước. Ông Phú còn lạ gì bọn cộng-sản nên thúc dục Phách vượt biên; hơn nữa ông hy vọng ra nước ngoài Phách sẽ chịu khó học hành làm rạng danh gia tộc. Ấu cũng là thêm một cơ hội nữa cho đứa con thừa tự. Vì thế Phách cấp tốc ra đi trong những chuyến đầu tiên dành cho những người Hoa hồi hương khi bọn Việt cộng đụng chạm với bọn cộng-sản Tàu.

Phách bình an đến trại tỵ nạn. Ở đó hơn năm mới được phái đoàn Mỹ nhân đạo phỏng vấn theo diện không có thân nhân. Ngày ngờ ngác bước vào phòng phỏng vấn, rón rén ngồi trước bàn vị đại diện Cao-ủy, Phách giật mình khi nghe ông rặn mãi mới đọc được cái tên của gã. Your name is Phach? Tên Phách nghe oai phong thế, vậy mà ông phát âm nghe như chưởi cha gã không bằng. Phách còn lạ gì với những tiếng chưởi tục của đám lính Mỹ say sưa ở mấy quán rượu thuở nào. Phách ngượng chín người khi cô gái thông dịch ngồi bên cạnh ghé tai ông nói nhỏ gì đó, miệng tủm tỉm cười. Đến khi vị Cao-ủy đọc nguyên cả tên thì gã chỉ muốn đất nẻ ra để đâm đầu xuống cho xong. Cái gì mà Phach Cu To? Trời ơi! To hay nhỏ là chuyện riêng của gã, có đâu mà nói oang oang giữa chốn đông người như vậy. Tên cha mẹ đặt trông khí thế lắm liệt đến thế mà nghe đọc lên gã chỉ muốn bỏ trại quay về Việt nam liền. Mặt Phách đỏ bừng như gà chọi. Liếc nhìn cô gái, mặt cô gái cũng đỏ au như gấc chín. Đầu cúi gằm, cô đưa xấp hồ sơ lên ngang mặt để che dấu sự ngượng ngùng. Gã không xấu hổ với người phỏng vấn nhưng lại thấy nhột nhột khắp tứ chi khi liếc nhìn cô thông dịch. Gã dở khóc dở cười không biết giải thích ra sao nữa. Ôi cái tên tiền định! đọc lên đàn bà con gái không dám nhìn người; còn chủ nhân cái tên chỉ muốn độn thổ đổi tên. Vì thế qua đến Mỹ gã mày mò đổi ngay tên Dick, bỏ luôn chữ lót. Giấy tờ của gã bây giờ là Dick To.

Năm 92, Dick To trở về nước thăm cha mẹ. Ông bố vẫn tin tưởng thằng con ra nước ngoài sau 15 năm sẽ mang về cho gia đình một cái gì đó, gọi là âm lòng các cụ lúc tuổi già bóng xế, sau nữa nở mày nở mặt với bà con láng giềng. Đúng như ông mong ước, Phách khoe với bố tấm danh thiếp có ghi rõ tên Dick To, kèm theo hai chữ Ph. D. ở đằng sau. Gã nói đổi tên Dick cho dễ gọi và giấu tiết chuyện cái tên Phach Cu To làm trò cười cho bọn Mỹ. Gã lại giải thích thêm ý nghĩa hai chữ Ph. D. đằng sau cái tên. Ông Phú không biết nhiều về bằng cấp nhưng ông lờ mờ hiểu rằng đây là học vị

cao nhất của những người cấp sách đến trường. Ông cảm động quá, thật không hổ công nuôi nấng thành con. Ông cầm lấy tấm danh thiếp, run run đặt lên bàn thờ tổ tiên xem như một bảo vật. Nhà cửa ông không còn gì, mất sạch sau đợt đánh tư sản; cửa chìm của nổi cũng không còn bao nhiêu nhưng ông cố làm một cái tiệc khá lớn đãi bà con lối xóm, xem như con ông vinh quy bái tổ. Mấy thằng bạn học của Phách đưa tin đưa ngờ, không hiểu sao một thằng chuyên trốn học chơi bởi vắng mạng ở các động mãi dâm sang Mỹ lại học hành đỗ đạt cao đến thế. Duy có một đứa cầm tấm danh thiếp, hỏi móc một câu làm gã đắng miệng:

- Này Phách, danh thiếp ở Mỹ phải ghi quê quán nữa cơ à? Mà mày sinh ra ở cái đất Cam-ranh khi gió này chứ có phải ở Ph(át) D(iêm) đâu mà khoe là Ph. D. hả?

Thằng bạn nói khá to, ngay trước mặt mọi người, kèm theo nụ cười nửa miệng. Trong bàn tiệc có tiếng cười ré lên như bị ai thọc léc. Gã thộn mặt ra, hận thằng bạn. Những đứa khác thấy mặt gã chảy trệ xuống, thương tình không nhìn thẳng vào mặt Phách để gã đỡ ngượng. Từ hôm đó cho đến ngày lên máy bay về lại Mỹ, gã tránh thằng bạn có máu chàm chọc. Phách vung tay phát cho mỗi đứa 20 đô làm quà, trừ thằng chó chết dâm bêu xấu gã trước mặt mọi người. Trở về Mỹ, Phách lại thêm nổi danh hơn bao giờ hết. Gã muốn làm một cái gì đó để đồng bào hải ngoại cũng như trong nước phải biết đến cái tên Dick To. Cứ nghĩ đến thanh danh bị thằng bạn bêu rếu ở cái đất Cam-ranh, Phách càng điên lên trong cơn sốt danh vọng. Gã muốn tên tuổi gã phải lẫy lừng để mọi người ở cái đất Cam ranh quê mùa lam lũ đó phải hãnh diện đón tiếp mỗi khi gã về thăm, nhất là thằng bạn cả chón độc mồm độc miệng phải câm cái mồm lại.

Từ đó, gã hăm hở phục vụ cộng đồng, lăng xăng trong mọi việc, với ước mơ chẳng bao lâu nữa gã sẽ chiếm chệ ngôi bàn độc. Lòng khát vọng của gã không qua khỏi cơn mất tinh đòi của lão Chánh, nhất là Lê Ngạc, tên bí thư vùng đặc trách công tác địch vận ở Cali. Và lão Chánh giương bẫy để sập con mồi Phách, bắt nguyên trọn con người gã phục vụ cho một chủ nghĩa không tưởng của đám người nửa ngợm nửa đuôi ươi. Kể ra, những người như Phách chẳng cần mưu trí gì để bẫy, chỉ cần chi chút tiền, biếu chút gái loại rẻ tiền, tốn chút nước bọt khen nhồi thì chúng sẽ sẵn sàng bán hết linh hồn lẫn thể xác. Và cho đến hôm nay, Phách phấn khởi dấn thân vào công tác, bắt đầu chiến dịch “giao lưu văn hoá”...

Tháng sau, cộng đồng người Việt bắt đầu nhận thấy một chiếc xe thường lảng vảng ở các khu thị tứ, mở nhạc oang oang nghe nhức óc. Người tài xế đáng điệu hung hăng, liên tay bóp còi bắt mọi người phải tránh đường. Ban đầu người ta không chú ý đến thái độ của chủ nhân chiếc xe, dần dần họ nhận ra hàng chữ dán ở bụng xe và bảng số gồm bảy chữ viết tắt với nội dung khó hiểu. Các tờ báo địa phương đã có một vài người lên tiếng về hiện tượng lạ đang xảy ra. Dần dần mọi người hiểu ra ý nghĩa của bảng số. Họ giật mình tức giận rồi phẫn nộ. Một số các hội đoàn đã lên tiếng muốn điểm mặt chỉ tên chủ nhân chiếc xe. Và người ta nhận ra không ai khác hơn Phách, một người chăm chỉ múa rối trên sân khấu đời từ bấy lâu nay.

Phách theo đúng chỉ thị của lão Chánh, lái xe đậu ở các cơ sở thương mại đông người Việt qua lại. Gã vênh vào xuống xe, tà tà dạo một vòng các tiệm, rồi trở ra xe lái đến một địa điểm khác. Một hôm như thường lệ, Phách đậu xe rồi tản bộ một vòng quanh khu vực. Khi trở ra, hàng chữ “không có gì quý hơn độc lập tự do” đã bị một lớp sơn bôi đen kịt, làm ố cả cái bụng màu đỏ. Tấm bảng số ILUVHCM cũng bị bôi đen không đọc được một chữ. Bãi đậu xe vẫn đông người qua lại, Phách đưa mắt nhìn quanh quất nhưng không thấy một ai có cử chỉ khả nghi, gã tức lắm. Phách báo cảnh sát, báo hãng bảo hiểm chuyện phá xe. Còn lão Chánh đã nghĩ đến chuyện phá xe nên tháng trước đưa cho gã cả mấy chục miếng giấy khổ hình chữ nhật, Phách chỉ việc lấy miếng nữa dán đè lên là xong. Riêng cái bảng số phải hơi mất công một tí, vì phải rửa lớp sơn đen rồi mới kẻ lại hàng chữ. Lão Chánh gọi phen cho gã biết chuyện phá xe báo hiệu chiến dịch “giao lưu văn hoá” đã bước vào màn một; vì theo lời lão đã có người chú ý đến công việc của Phách nên mới phá xe và lên tiếng trên các tờ báo địa phương. Mọi việc đều nằm trong dự đoán của trên. Đầu xuôi đuôi lọt, lão nói thế nào chiến dịch cũng đưa đến thắng lợi vẻ vang. Lão còn khen Phách có đầu óc, biết vận dụng sáng tạo vì lão đánh giá phải mất đến hơn tháng cộng đồng mới có phản ứng. Phách sướng lịm người khi lão nói thế nào báo Mỹ sẽ nói đến tên gã khi chuyện nổ lớn.

Chuyện nổ lớn sau đó vài tuần đúng như lão Chánh dự đoán. Cuối tuần đó, Phách lái xe chạy vòng vòng trong khu trung tâm buôn bán sầm uất nhất của người Việt, nơi xe gã bị sơn đen mấy tuần trước. Gã cố ý lái xe chạy thật nhiều vòng quanh bãi đậu xe, dáng điệu của gã như muốn thách thức xem ai dám phá xe gã lần thứ hai. Một vài người Việt đã thấy tấm biển và bảng số xe của gã, và xầm xì bàn tán. Thấy đã gây được sự chú ý, gã hểnh mũi đắc ý. Chạy hơn nửa tiếng, gã mới kiểm ngay chỗ ngay giữa bãi đậu.

Bước xuống xe, mặt hếch lên, gã đảo mắt một vòng. Chiếc xe của gã chia đuôi phía đường đi nên ai đi ngang, nếu để ý đều thấy tấm biển và cái bảng số đầy khiêu khích nhưng hình như khách mãi lo mua sắm nên vội vã đến rồi đi, để mặc gã đứng lơ lảo bên xe. Đứng mãi cũng chán, gã khóa xe rồi tản bộ một vòng như thường lệ. Gã tản bộ quanh các cửa hàng rồi tạt ngang một quán ăn gọi đĩa cơm xào gà. Ăn xong, Phách nhả nha uống trà, nghe hàm răng mọc lởm chởm như lông nhím dùng tăm móc cho hết những thức ăn còn dính trong kẽ. Gã súc miệng sùng sục, nuốt đánh ực. Phách trả tiền rồi lững thững ra xe, định bụng sẽ chạy thêm vài vòng nữa để xem đứa nào dám làm gì gã.

Gã không cần phải mong đợi lâu. Đến chỗ đậu xe, gã đứng sững người nhìn chiếc xe bóng loáng của gã bây giờ đã bị một lớp sơn đen xịt khắp thân. Nền xe màu trắng đã bị bôi đen kịt, loang lổ trông như thân con ngựa vằn. Dĩ nhiên bảng số xe cũng bị bôi đen, cả tấm biển ghi khẩu hiệu. Thêm vào đó, bốn bánh xe xẹp lép. Gã sững sờ bước đến và khám phá ra một đường rạch dài trên mặt lốp xe. Rạch cỡ đó thì khỏi vá. Phách tức giận đứng phất dậy nhìn quanh quất. Chung quanh, không ai có vẻ gì khả nghi. Xa xa, đám thanh niên đang đứng hút thuốc cười nói, không màng gì đến gã. Phách chửi đồng lên vài chữ cho đỡ tức rồi dùng phen tay gọi cảnh sát đến làm biên bản. Gã còn nói thêm là bị đám người lạ hành hung.

Nửa giờ sau, cảnh sát đến. Phách khai báo rằng có 3 thanh niên lạ mặt dùng vũ lực xô đẩy gã và phá xe. Một anh cảnh sát Việt hỏi gã có biết lý do thì Phách đề cập đến tấm biển và cái bảng số. Gã giải thích thêm nội dung rồi kết luận:

- Đây là xứ tự do, xe của tôi, tôi muốn dán gì thì dán, muốn đổi bảng số nào cũng được. Tại sao chúng nó lại khôn nạn đến thế.

Anh cảnh sát hí hoáy ghi chép lời khai. Khi được hỏi về thương tích trong người khi bị hành hung, gã nói bị đâm vào bụng, rồi hai người giữ tay để người thứ ba đâm lủng bốn bánh xe. Viên cảnh sát còn hỏi thêm có ai làm chứng, gã nói nhìn mặt ba thằng cô hồn mất dạy đã thấy sợ rồi lấy ai dám đứng ra làm chứng. Gã nói thêm có nhờ họ ở lại chờ cảnh sát làm biên bản nhưng không ai muốn dây dưa với pháp luật cả.

Sau khi ghi hết tất cả lời khai, anh cảnh sát khuyên Phách báo cho hãng bảo hiểm và đọc cho gã số hồ sơ để tiện tham khảo về sau. Phách lúi thủi gọi xe kéo về tiệm sửa rồi nhờ chở về nhà. Khi đến hùng hổ thế nào thì khi về gã tiu nghỉu chùng nẩy.

Vào đến nhà, Phách gọi phen báo cho lão Chánh. Nghe xong, lão khen Phách nức nở. Lão bảo gã bày ra chuyện hành hung hay lắm vì càng có thương tích càng lớn chuyện. Lão còn nói giá gã xin cảnh sát vào nhà thương thì hay quá, hoặc lần đùng ra đó để xe cứu thương hụ còi mang đi thì lại càng ăn tiền. Gã biết nói dối cũng vừa phải, may ra lừa được mấy anh cảnh sát; còn vào đến nhà thương, bác sĩ khám nghiệm thì đúng là dấu đầu lòi đuôi. Không khéo cảnh sát lại kết luận gã tự đâm thủng bánh xe để kiếm tiền bồi thường thì hỏng. Lão Chánh bồi thêm:

- Anh đừng lo, thế là hay lắm rồi. Ngày mai thế nào họ cũng đăng báo. Lúc này ta ra tay là vừa.

Một lần nữa, lão Chánh lại đoán đúng phong phúc. Mục tin tức địa phương có ghi lại câu chuyện gã bị hành hung và bị phá xe chỉ vì bảng số xe và tấm biển. Tờ báo chỉ đưa tin một mục nhỏ trong cột địa phương, mục xe cán chó chó cán xe nhưng Phách bằng lòng lắm. Tin tức chỉ nói đến một người đàn ông Việt nam, không nêu tên cũng chẳng nói tuổi, thế mà mặt gã hớn hờ hẩn ra. Phách gọi ngay cho lão Chánh báo tin. Lão còn lạ gì tính ưa nổi của Phách nên chỉ cười thẳm trong bụng bảo số mày còn chết nhiều với tao. Lão Chánh bồi thêm:

- Chưa gì đâu anh Phách ơi! Mới thế đã ăn thua gì! Đợi bài viết của tay phóng viên của chính tờ báo

mới thật đánh bóng tên tuổi của anh kia.

Phách nghe như mở cờ trong bụng. Ngày hôm đó, mặc dù bốn lớp xe mới bị đâm thủng nhưng mẩu tin của lão Chánh lại đâm toạc ngay nỗi buồn hờ hững của gã. Và chỉ hai ngày sau, một tay phóng viên nổi tiếng thân cộng – Doug Hollyting – viết ngay một bài nói về quyền tự do ngôn luận của một xứ sở văn minh dân chủ nhất thế giới. Nội dung bài báo đại khái bệnh vực quyền lợi của một công dân và kết luận rằng cho dù có viết chửi cha tổng thống Mỹ cũng phải được tôn trọng, huống gì chủ nhân chiếc xe chỉ trích dẫn một câu nói của Hồ chí Minh, vị lãnh tụ sáng chói của nước Việt nam độc lập tự do. Tay phóng viên còn bồi thêm, tính mạng và tài sản của mỗi người dân phải được bảo đảm, không ai có quyền hành hung đụng đến thân thể của bất cứ ai.

Tiếng Anh chữ được chữ mất, gã Phách lăm nhăm đánh vắn từng chữ. Hơn tiếng đồng hồ trôi qua gã mới đã thông tư tường nội dung của bài báo. Đọc đến đâu, người gã sượng râm ran đến đó mặc dù tên phóng viên chẳng hề nhắc đến thân thể sự nghiệp gì của gã. Cả bài báo, cái tên Dick To chỉ được nhắc đến ba bốn lần, thế mà Phách cứ nghĩ giờ này tên gã đã vang lừng cả thành phố. Thật sự bài báo được viết theo đơn đặt hàng, tòa báo nơi Doug làm việc có văn phòng đặt ở Hà-nội, do một tay Mỹ thân cộng làm chủ bút; vì thế tờ báo mới bỏ tên này làm đại diện tại Việt nam. Kế hoạch được bàn thảo tỉ mỉ từ Trung ương với sự tiếp tay của tên Mỹ chủ bút; dĩ nhiên được sự đồng ý của tay tổng chủ bút bên này. Toàn bộ kế hoạch “giao lưu văn hoá” giao cho Lê Ngạc trực tiếp chỉ huy, cấp trên của lão Chánh. Phách chỉ là một con cờ thí, không có Phách thì lão Chánh phải kiếm một con thiêu thân danh vọng khác, mà tính ra cũng chẳng thiếu gì ở hải ngoại.

Lão Chánh cũng hể hả không kém. Lão sung sướng vì kế hoạch đã xảy ra đúng như dự tính. Chiến dịch “giao lưu văn hoá” đã được các đồng chí trong bộ Nội vụ đánh giá rất cao, khởi điểm cho một chiến dịch to lớn hơn, nhằm xoá bỏ lẫn ranh quốc-cộng, dần dần khuynh loát tư tưởng của thế hệ thứ hai ở hải ngoại. Lê Ngạc có lần khẳng định với lão Chánh:

- Đây chỉ là màn mở đầu. Cái đám dân Việt ở hải ngoại chỉ biết làm ăn kiếm tiền, chẳng ai nghĩ gì đến cộng sản với quốc gia. Ý thức hệ gì gì đó, có ai thèm biết là gì nữa đâu. Chỉ có mấy thằng đi H.O. sang bên này thất thế lỡ thời rồi bày đặt hô hào giải thể đảng. Biết chúng nó lặt lọng vậy, lúc đi cải tạo bỏ mẹ chúng nó một nhát cuốc vào đầu cho xong chuyện. Còn đám trẻ bây giờ học hành đỗ đạt bằng cấp cao, đi làm có tiền, lại càng không muốn dính vào mấy chuyện chính trị làm gì. Cậu thấy không! độ chừng chục năm nữa thì vấn đề chống đối đảng chẳng còn ai nghĩ đến nữa, lúc đó văn hoá đảng cần phải điền vào chỗ trống, để đám Việt kiều còn có một quê hương để nhớ, có một nền văn học để đóng góp chữ. Bởi vậy cậu phải dặn thằng Phách, đi đứng cho đúng kế hoạch, đừng để nó cương ẩu. Nó mà làm hư chuyện, cậu bị kỷ luật nặng đấy.

Đang khi Phách và lão Chánh sượng hể hả thì không ngờ bài báo của tên phóng viên thân cộng đã châm ngòi phần nộ của những người Việt tỵ nạn. Bình thường ra họ chẳng màng đến chuyện chính trị nhưng khi bài báo dùng lời lẽ khiếm nhã nói cộng đồng Việt mọi rợ không tôn trọng luật pháp ở xứ này thì đám dân tỵ nạn vùng lên cất tiếng nói. Thoạt đầu nó lóe lên như một đốm lửa, rồi lan nhanh trong cộng đồng như tàn thuốc gặp bãi cỏ khô giữa buổi trưa hè. Phản ứng dữ dội như sức cháy phừng phừng của ngọn lửa gặp cơn gió lốc kéo theo sự chú ý của các cộng đồng tỵ nạn khác. Các hội đoàn, phong trào, kể cả những tờ báo địa phương đều dành nơi trang nhất những bài viết phản kháng lại bài viết của tên bình bút. Chỉ trong vòng vài tuần, số người tham gia phản đối tăng vùn vụt. Hội đoàn ở các tiểu bang khác cũng đồng thanh lên tiếng khi nghe chuyện mạt lý của Doug. Họ viết kháng nghị gửi cho các cơ quan công quyền, kêu gọi đồng bào biểu tình để bày tỏ quan điểm. Lần đầu tiên, cộng đồng người Việt hải ngoại sử dụng tối đa quyền lợi chính trị của mình.

Những phong trào trong cộng đồng vốn chẳng ưa gì nhau vì bất đồng chính kiến, bây giờ cũng chung lưng để đối phó với tên phóng viên dốt nát về chủ nghĩa cộng sản. Gã Phách đối với mọi người chỉ là một con sâu không hơn không kém, và họ chẳng chú ý nhiều đến hành động của gã. Không có gã thì cũng có những kẻ hám danh khác sẵn sàng làm thân trâu ngựa cho bọn Việt cộng. Mũi dùi chính là tên bình bút thân cộng viết bài phỉ báng cộng đồng người Việt. Thứ nhất tên này là người Mỹ, thứ hai đây là dịp tỏ lộ sức mạnh của cộng đồng người Việt, sau nữa có dịp trình bày các tội ác của bọn Việt cộng đối với dân tộc cho những người bản xứ. Sự cảnh tỉnh của Jane Fonda và

Joan Bauez không đủ để dân Mỹ hiểu rõ bộ mặt thật của chế độ cộng sản nên đầu đó trên đất nước này vẫn có những tên phóng viên rừng mờ thân cộng đến độ ngây thơ cũng là điều dễ hiểu. Bọn phản chiến, lũ đầu cơ luôn luôn đóng một vai trò múa rối khá quan trọng trên sân khấu chính trị Mỹ. Đây cũng là cơ hội bằng vàng để người dân Việt trưởng thành lớn lên trong phương pháp đấu tranh chống cộng.

Trong một tháng, tình hình chính trị ở địa phương sôi động hẳn. Có những ông bà cụ tay cầm cờ quốc gia ngồi tuyệt thực trước mặt toà báo địa phương. Mỗi lần có người ngất xỉu là mỗi lần xe cứu thương hụ còi chờ ngay vào phòng cấp cứu. Họ chỉ đòi sự xin lỗi công khai của tên phóng viên đã dám nói dân Việt mọi rợ, đồng thời bỏ ngay giọng điệu bênh vực quyền tự do “quái đản” cho tên Phách. Chủ báo và luật sư đại diện tờ báo đã tiếp xúc và phân trần với đồng bào biểu tình. Thật ra, ngay tuần đầu tiên khi cộng đồng Việt lên tiếng, Doug ý thể có tên chủ bút thân cộng nên hẳn tuyên bố chính thức nhảy vào cuộc chiến. Hẳn tự hào là dòng dõi anglosaxon đã lập nghiệp ở xứ sở này ngay từ ngày lập quốc. Vì thế Doug không thể nào chấp nhận dám người tỵ nạn đến sau tổ tiên hẳn cả mấy trăm năm lại dám lên tiếng “dạy dỗ” hẳn về bài học dân chủ. Tự ái giòng giống khiến Doug nổi giận và hẳn đâm ra mất khôn.

Doug đại đột gọi đến nhà Phách để xin phỏng vấn, dĩ nhiên kéo theo ê-kíp của một đài truyền hình để gây thanh thế. Khi nghe có nhà báo xin đến phỏng vấn, Phách sững sờ kinh ngạc không tin ở tai mình. Gã đứng lạng người, thả rơi ống nghe điện thoại treo lủng lẳng như người bị thất cổ dây dựa trong những giây phút cuối cùng. Thật Phách không ngờ có ngày hình ảnh và tiếng nói của gã xuất hiện trên truyền hình bản xứ. Thật ra đây chỉ là một đài địa phương, chuyên thuê lại những chương trình ăn khách ở các đài truyền hình lớn để lấy quảng cáo. Vì thế số lượng khán giả theo dõi không có là bao. Phách không cần biết đến điều đó, gã chỉ biết hình ảnh của gã xuất hiện trên đài truyền hình là được rồi, còn có bao nhiêu người xem thì ăn nhằm gì! Đã có mấy người Việt được vinh dự như gã. Phách gật gù đắc ý, thế thì chẳng mấy chốc tên tuổi của gã sẽ lan rộng trên toàn nước Mỹ. Ông mà ra ứng cử thì chúng mày chết hết, Phách nghiêng rãnh nhớ đến thằng bạn cả chón chám chọc gã trong buổi tiệc năm nào ở Cam-ranh. Chỉ mới một cú phôn của Doug, Phách dờ người thả trí tưởng tượng đi thật xa, bay mãi đến tận toà Nhà Trắng, mơ ước khi gã đắc cử ngôi vị Tổng thống, ngồi vung tay điều khiển đám con gái mơn mớn, ưỡn ẹo vào ra cánh cửa tập sự nườm nượp, mở đầu bước đường hoạn lộ bằng cái mồm rộng hoác. Phách rung đùi tự nhủ lúc đấy phải tuyên cho thật nhiều em Monica và gã sẽ ngồi lý trong phòng Bầu dục bàn chuyện quốc sự, để mặc cho các em rúc dưới gầm bàn tha hồ “múa gậy”. Vừa mới nghĩ đến Monica, người gã đã thấy tê rần từ thất lung trở xuống. Gã nín thở, ngất ngây trong trí với những tấm thân trắng nuột, thịt da rã rượi, dễ sai bảo còn hơn đám con sen nuôi nấng trong nhà năm nào. Trong khi đó, Doug chờ mãi không nghe Phách nói thêm tiếng nào, hẳn nghĩ hoá ra thằng này nhát gan, vừa có mấy người biểu tình và một vài bài phản kháng đăng báo mà đã sợ co vùi. Doug phải hắng giọng đến mấy lần mới nghe tiếng nói lắp bắp của Phách khi gã vừa tỉnh giấc Nam Kha.

Cả ê-kíp kéo đến nhà riêng của Phách để thực hiện cuộc phỏng vấn. Chỉ mới thấy phần dàn dựng, Phách đã thấy người lằng lằng như lần nhìn lên con sen tắm thử mới lớn. Nào là ánh sáng, nào là máy quay phim, nào là âm thanh, tiếng người ồn ào trong căn phòng nhỏ; toàn những thứ sẽ đưa Phách lên đến tột đỉnh của đài danh vọng. Gã phải hít thở thật dài nhiều lần để đè nén nổi... sướng trong lòng đang dâng lên ào ạt. Cuộc phỏng vấn kéo dài khoảng nửa tiếng, dĩ nhiên có người thông dịch. Ban đầu Phách phớt lờ người thông dịch và trả lời thẳng những câu hỏi bằng tiếng Anh. Kẹt một nỗi, cả phòng không ai hiểu gã muốn nói gì, trừ người thông dịch hiểu lồm bồm. Sau cùng, tên phóng viên đề nghị bắt đầu lại với điều kiện Phách phải nói tiếng Việt để có người thông dịch. Doug còn hăm nêu gã xé rào trả lời bằng tiếng Anh buổi phỏng vấn sẽ huỷ bỏ luôn.

Buổi tối hôm đó, trong mục tin tức địa phương, phóng viên đài truyền hình lướt sơ qua cuộc phỏng vấn. Hình ảnh và tiếng nói của Phách chỉ xuất hiện đúng có 5 giây. Riêng tờ báo địa phương đăng tin trọn cuộc phỏng vấn tuy có cắt xén đôi chỗ. Phách không màng đến bài báo, gã chỉ sướng tê người khi thấy hình gã ngồi chiếm chệ trong chiếc ghế bành chiếu trên TV, lập bập nói một câu tiếng Việt. Đêm hôm đó, Phách chìm trong giấc ngủ với nhiều ước mộng. Phách mơ màng đang đứng chót vót trên cao, bàn tay vẫy gọi biển người đứng lúc nhúc như sâu. Gã thiếp đi giữa tiếng

reo hò của đám đông đang gào cổ réo gọi tên gã với những danh hiệu lạ tai. Phách chơi với sướng lịm người trong giấc Nam Kha đang dẫn gã đến tột đỉnh đài danh vọng.

Xui cho gã Phách vì sau buổi phát hình đó, tất cả hội đoàn triệu tập gấp một buổi họp để bàn về biện pháp giải độc bài viết của tên phóng viên thân cộng. Ban tổ chức cũng đứng ra kêu mời tất cả người Việt hăng hái tham gia vào buổi họp lịch sử này. Các hội đoàn xưa nay ghét nhau như đào đất đồ đi, thế mà nay họ gác hết mọi hiềm khích để ngồi vào bàn hội nghị. Tính ra có khoảng hơn 500 người tham dự buổi họp. Từ buổi họp này, ban tổ chức đã đề ra được một chương trình hành động gồm nhiều bước, quyết đập tan mưu đồ lũng đoạn cộng đồng. Sau đó một tuần, có hàng nghìn người Việt tụ họp ở Toà Đô chính tuyên dương lập trường chống cộng. Người đại diện đệ trình lên ông Thị trưởng một kháng thư, trong đó nói rõ quan điểm của những người Việt hải ngoại, đặc biệt số người Việt đang sinh sống trong thành phố này. Họ còn chuyển đến văn phòng của Nghị sĩ, Dân biểu của tiểu bang và liên bang những lá thư của các cơ quan, hội đoàn người Việt trên khắp thế giới. Cuộc vận động kéo dài nhiều ngày sau đó.

Vài ngày sau cuộc phản kháng dữ dội của phía cộng đồng người Việt, lão Chánh nhận được cú phôn đặc biệt của Lê Ngạc. Lão giật thót người khi nghe hấn gầm lên trong điện thoại:

- Cậu làm ăn cái đêch gì mà để mấy thằng Ngụy phản đối rào rào vậy. Kế hoạch là để phân tán mỏng chúng ra, bây giờ đến lúc kết thúc thì chúng lại gác bỏ hận thù để ngồi lại với nhau là thế nào?

Lão lúng búng trong miệng không biết phải trả lời sao cho phải. Bao giờ cũng vậy, hể Ngạc nổi giận là lão thủ khẩu như bình. Trả lời không khéo sẽ làm hấn nổi giận hơn. Lúc còn theo học khóa phản gián ở ngoài Bắc, có lần Ngạc dám thẳng tay tát lão một cái sưng vù cả môi. Hấn có tật đánh thuộc hạ thoải mái, hể trái ý là hấn giộng, hấn đục không thương tiếc. Ngạc còn có lỗi gọi rất trịch thượng, tâm lý tự tôn của những người Bắc đối với dân tập kết, bất cứ ai dưới quyền hấn đều gọi bằng cậu không hề nghĩ đến tuổi tác. Lão Chánh hơn hấn cả chục tuổi, thế mà hể mở miệng ra hấn cứ gọi xách mé là cậu xưng tôi.

Tính ra Ngạc có lý do để nổi giận. Kế hoạch văn hoá giao lưu xem như gãy vào phút chót. Thằng Tham vụ toà Đại sứ vừa gọi phôn mắng sa sả vào mặt Ngạc. Hấn còn lạ gì thằng Toét, con lão thứ trưởng vừa ngu vừa tham, dựa hơi bố nắm chức Tham vụ. Cha con nhà nó giống nhau in hệt. Thật ra tên của Toét là Thủ, học chung trường với Ngạc từ thuở trung học. Góc gác nhà Thủ mãi tận Sơn Tây, nơi mà ông Quang Dũng thi vị hoá qua bài thơ: đôi mắt người Sơn Tây, u uẩn chiều luân lạc. Mẹ kiếp, ông Quang Dũng mà nhìn con mắt... toét của cha con nhà thằng Thủ chắc chắn sẽ cạn hồn thơ, kiệt sức sáng tác liền. Mắt đã toét thì không thể nào u uẩn được. Con mắt u uẩn phải là mắt trong veo, để thoáng thấy nỗi buồn vẩn vương trong ánh mắt. Đắng này mắt của Thủ ướt choẹt, nhìn chỉ thấy toàn ghen là ghen. Ghen đỏ từng đống không kịp chùi, nhất là vào mùa đông. Ngạc cứ nhắm con mắt toét mà gọi, gọi mãi rồi chết tên.

Học xong lớp 10, Ngạc đi Nga theo diện liệt sĩ, còn Thủ cũng sang Nga nhờ vào thế của ông bố. Sang đến nơi, Toét học bên Chính trị còn Ngạc học ngành Hóa học. Đêm đêm dây cư xá sinh viên Việt nam chong đèn quá khuya mới tắt. Các đồng chí khoa trưởng khen dân Việt nam hiếu học, chịu khó với đèn sách. Ngạc nghe xong chỉ cười thầm vì biết cả đám chong đèn để kiểm thảo nhau chứ chẳng học hành gì sốt. Toét là đảng viên, chịu trách nhiệm mặt tư tưởng của cả đám du sinh nên đêm nào nó cũng bày ra chuyện họp. Không họp đoàn thì họp đảng, không họp công đoàn thì họp chi bộ. Hể ngồi xuống là đem tư tưởng ra mà nhồi, mà đánh. Cứ làm như không nhồi, không đánh thì đám du sinh bỏ đảng theo... Nga vậy. Ngạc nghĩ thầm, mẹ kiếp dân mình đã rách thẳng Nga cũng khá hơn gì đâu; cũng xếp hàng, cũng tem phiếu, cũng đói thất ruột, cũng no lũng bụng. Nếu thế thì ở đâu có đảng, nếp sống dân đều như nhau cả. Thế thì sợ đêch gì có thằng ở lại Nga mà họp với hành mãi đến đêch cả tai!

Ngạc có quan niệm khác hấn. Đi du học thì học chuyên môn cho ra hồn xứng đáng với mảnh bằng, đảng này cứ họp hành liên miên thì ở mẹ nó Việt nam mà họp, tội chó gì sang bên này để rồi tôi nào cũng chong đèn đánh võ mồm ồm tôi cả khu cư xá lên. Ngạc không hề tin vấn đề kiểm thảo sẽ đẩy

mạnh mẽ tư tưởng của đám du sinh. Đứng ra thẳng nào sang đây mà không giữ vững lập trường. Khẩu hiệu “Đánh cho Mỹ cút đánh cho Ngụy nhào” đưa nào không thuộc. Thế mà thằng Toét cứ kiêu với thảo mãi. Bài vở chẳng chịu học, suốt ngày cứ nghĩ sẽ có thằng biến chất theo đế quốc. Biết Ngạc không tha thiết lắm việc họp hành kiểm thảo, lại nhớ đến cái tên Toét mà Ngạc bêu rếu lúc ở bên nhà, Thủ cố ý rình mò tìm lỗi, báo cáo lên trên để có cơ tố cáo Ngạc về nước.

Rình mãi rồi Thủ cũng bắt được. Trong suốt 4 năm, Ngạc chú tâm vào việc học. Hắn là một trong những du sinh xuất sắc về môn Hoá thực nghiệm. Mấy con nhỏ ngoại quốc cứ xoắn lấy Ngạc hỏi bài. Hắn chẳng bao giờ từ chối vì ngồi gần bên mấy em ngoại là một điều hạnh diện hơn hẳn những thằng chỉ lo kiểm thảo học dốt như con bò tót. Có em người Hungary ngực nhọn hoắt như hai cái sừng trâu vồ lấy Ngạc. Mỗi lần ngồi kèm bài cho em, bộ sừng trâu dong đưa như muốn đâm thủng lớp áo mỏng chọc thẳng vào cặp mắt cú vọ của Ngạc. Hắn thấy lòng bứt rứt không chịu được. Thèm thì thèm lắm nhưng không biết phải mở lời ra sao. May mắn cho hắn là con nhỏ Hung coi bộ cũng chịu đèn thằng An-nam học giỏi. Thế là Ngạc tính chuyện phải thịt em cho bỏ công những lần ngồi nuốt nước bọt nhìn gờ. Đem con nhỏ về cư xá nam thì không được, thằng Thủ đang rình rập để tóm Ngạc với bất cứ tội gì. Tội gì thì tội, chứ tội hủ hoá là tội nặng nhất, chắc chắn sẽ bị trả về nước ngay. Vì thế, Ngạc chơi liêu dự em sang cư xá nữ, nơi em đang ở chung với con nhỏ người Jordan. Con nhỏ Hung cười khanh khách khi nghe hắn muốn trả thù dân tộc ngay tại phòng em. Em thách Ngạc làm thế nào để lọt qua cửa ải của mấy thằng bảo vệ ung dung vào phòng nó. Vào được đến nơi, em hứa sẽ thưởng công cho đến khi hắn chán thì thôi.

Hắn làm liền. Ra chợ trời, Ngạc mua một bộ quần áo phụ nữ, kèm theo thoi son, phấn má hồng, bộ tóc giả. Hắn hoá trang thành một phụ nữ nắm tay em Hung đi phom phom vào cư xá. Từ điệu bộ yếu điệu đến lối hoá trang thần tình của Ngạc qua mắt dễ dàng toán canh gác. Hôm đó, con nhỏ Jordan đang bận rộn bài vở ở thư viện thì đôi tay Ngạc lại bận rộn vầy vò thân hình đẹp như tượng của con nhỏ Hung. Từ đó, mỗi lần lên con động tình, Ngạc đều hoá trang cặp kè con nhỏ vào cư xá nữ để trả thù dùm cho dân tộc. Chẳng biết bác Hồ lúc ngao du nước ngoài đã trả được thù dân tộc đủ chưa nhưng trong đám hậu duệ có Ngạc xứng đáng là cháu ngoan của bác. Hắn hiên ngang, hùng dũng, khí phách thay mặt bác xả hết thù dân tộc lên tấm thân ướt át, hùng hực lửa tình của con nhỏ người cộng sản anh em.

Thù dân tộc trả chưa hết tháng thì chuyện đổ bể. Có thể con nhỏ Hung lỡ miệng khoe tài hoá trang của Ngạc; cũng có thể đám nữ du sinh tinh ý nhận ra dáng một thằng đực rựa theo em Hung vào phòng. Chẳng biết hư thực ra sao nhưng chuyện đến tai Thủ. Tức thì nội vụ được báo cáo lên trên và Ngạc bị toà Đại sứ Việt tại Mạc-tư-khoa cấp ngay giấy về quê kèm theo mức độ kỷ luật tối đa. Tương lai của Ngạc phút chốc tan tành như mây khói. Biết bao nhiêu ước mơ học thành tài trở về nước phục vụ đảng, đề nghị lên chức trưởng phòng, rồi thứ trưởng... chắc chắn sẽ chôn vùi trong hàng rào của trại cải tạo.

Nhưng cung may mắn của Ngạc vẫn còn đỏ chói như son. Kamanốp, ông thầy dạy Hoá vốn cảm phục thằng học trò thông minh nhất lớp khi nghe chuyện đã đưa bàn tay thế lực đỡ che nâng đỡ. Đứng ra tài của Ngạc đã cứu hắn. Tuy là giáo sư đại học nhưng ông thầy Hoá vốn là sĩ quan cấp tá KGB, cơ quan mật vụ và phản gián số một của Liên bang Nga. Khi nghe biết Ngạc hoá trang thành phụ nữ đi vào cư xá nữ, ông bật cười và gật gù khen thằng học trò có thêm tài vật. Kamanốp khâm phục ngành chuyên môn xuất chúng của Ngạc thì ít nhưng lại hết lời khen ngợi tài vật của hắn. Những đứa xoay xở giỏi và hoá trang khéo léo như Ngạc không thể là một kỹ sư bình thường mà phải tạo đất cho nó dụng võ. Ông giới thiệu Ngạc với cấp trên KGB và đề nghị giữ Ngạc ở lại học thêm 4 năm ngành phản gián sau khi tốt nghiệp kỹ sư Hoá chất. KGB đã đề nghị thì đến bác Hồ cũng phải xét lại nữa là cái đám Lê Duẩn chuyên phò Nga chống Tàu. Thế là Ngạc dùi mài kinh sử thêm bốn năm nữa và tốt nghiệp ưu hạng ngành phản gián.

Trở về khi đất nước vừa thống nhất, Ngạc được bổ sang làm bên ngành Công an. Trong suốt hơn chục năm, hắn chuyên huấn luyện lớp sĩ quan tình báo. Mãi đến đầu thập niên 90, hắn được nhận sang Bộ Nội vụ, đặc trách Nha Tuyên vận. Khi phong trào di dân theo diện con lai nở rộ, hắn được cử sang Mỹ để thi hành công tác dịch vận, chuyên lũng đoạn và phá rối cộng đồng tỵ nạn. Ngạc

bằng lòng đi, trước hết là để mở rộng tầm nhìn về đế quốc tư bản, sau nữa là lập công để vươn lên nấc thang danh vọng. Trong thâm tâm hẳn luôn nghĩ đến cái ngai Bí thư đảng, tề lắm cũng phải là ghế Thủ tướng. Nhìn đường lối cai trị của các đồng chí già nua ôm khur khur lấy ngai vàng, hẳn lắt đầu khinh bỉ. Đành rằng các đồng chí ấy trưởng thành trong khói lửa nhưng bây giờ là thời bình xây dựng đất nước phải cần những người có kiến thức rộng, hiểu biết nhiều và phải có tầm nhìn quốc tế cỡ như... Ngạc. Cái đám Duân, Kiệt, Linh, Mười, Phiêu... nên về vườn nhường chỗ cho lớp trẻ thì hơn, hẳn nghĩ thầm.

Khi thấy nền kinh tế đất nước ngày càng lụn bại Ngạc không ngạc nhiên lắm. Dĩ nhiên điều hành guồng máy của một nước phải là công việc của một nhóm người làm việc sát cánh bên nhau chứ không thể chỉ nhờ vào tài năng của một cá nhân nhưng người đứng đầu phải là người có tri thức. Có tri thức để quyết định sự việc. Vận mệnh thăng trầm của nước nhà hoàn toàn tùy thuộc vào quyết định sáng suốt của người thủ lãnh. Thế mà cả một công việc lớn lao vĩ đại như thế lại giao vào tay đồng chí Đỗ Mười, một anh chuyên nghề lái heo thì đúng là chuyện phùng tuồng. Ngạc nghe tên Mười cứ ngỡ đồng chí Tổng Bí thư đã học xong lớp 10 chứ ngờ đâu ông ta chưa học xong lớp 3 trường làng. Mà cái nghề dẫn heo nọc đi cấy giống thì cần gì học hành cho nhiều. Rồi những đồng chí khác thay phiên nhau bước lên sân khấu chính trị đều trình độ văn hoá bỗ túc như nhau. Thêm vào đây là tính tham ô như dầu đổ vào lửa thiêu rụi hết tương lai của đất nước. Các đồng chí ấy “ăn” thô tục, “ăn” trắng trợn, cứ làm như dành lại giang sơn này là hoàn toàn do “tài đức” của riêng mình chứ không phải do xương máu của nhân dân, nên tha hồ muốn ăn muốn bòn muốn vét thế nào cũng được. Nước Việt nam đã khổ trong chiến tranh bây giờ thân phận cũng chẳng khá hơn vì vận mệnh nằm trong tay những đồng chí i-tờ, tham quyền cố vị. Nền kinh tế cả nước cứ thế đâm đầu xuống dốc như xe không phanh. Bởi vậy Ngạc mơ ước một ngày nào đó hẳn sẽ thay mặt các đồng chí già nua lú lẩn để thay đổi vận mệnh nước nhà.

Muốn thế, trước hết Ngạc phải làm tròn sứ mạng ở hải ngoại. Hẳn chỉ mong đập nát đầu mấy thằng Ngụy bày trò chống đối ở hải ngoại lấy tiếng thơm, làm bàn đạp về nước bắt được chân Thử trưởng rồi chiếm lấy ngai vàng khi bước sang tuổi 60 để an hưởng tuổi già. Thế mà kế hoạch phân tán cộng đồng của Ngạc lại bị gãy vào phút chót thì làm sao hẳn không nổi giận cho được. Hồng kế hoạch lần này, các đồng chí bên nhà sẽ đánh giá thấp tài năng của hẳn và chắc chắn giấc mộng Nam kha sẽ khó thành tựu. Sau khi bàn bạc với lão Chánh, Ngạc quyết định rút hết quân vào bóng tối, chờ thêm thời gian nữa rồi bày mưu tính kế khác. Hẳn vạch một kế hoạch khác nhằm đâm thủng nội bộ của các đoàn thể và báo cáo về trung ương đợi lệnh. Chỉ vài ngày sau, Ngạc nhận được lệnh trung ương án binh bất động chờ thời. Thế là Ngạc gọi ngay cho lão Chánh:

- Ông nói ngay với thằng Phách cầm cha cái họng nó lại. Dẹp luôn cái trò lái xe đi vòng vòng chọc cho chúng chưởi. Nói với nó là sẽ có kế hoạch khác ngay trong nay mai.

Lão Chánh gọi ngay cho Phách ra lệnh phải ngưng ngay mọi hoạt động chọc giận cộng đồng. Lão vuốt:

- Anh cứ im lặng một thời gian. Chúng nói mà không ai lên tiếng mãi rồi cũng im. Tin tôi đi, không có những vụ này xảy ra thì chúng lại xúm vào xâu xé nhau cho mà coi.

Danh tiếng đang nổi như cồn bỗng Phách nhận được tin phải im hơi lặng tiếng, gã thấy ảm ức quá. Gã đang muốn có vài thằng phá nát xe để gã có dịp lên tiếng về quyền tự do ngôn luận nữa kia. Ngạc bắt gã im lặng là vì đại cuộc, Phách lại muốn lên tiếng là vì đại ngã. Vì thế mặc cho lão Chánh nói lên nói xuống, gã cứ xách xe chạy vòng vòng ở khu thị tứ, thân xe dĩ nhiên vẫn có câu nói của họ Hồ và biển số xe vẫn mang hàng chữ yêu mến Hồ chí Minh viết tắt.

Lúc này cộng đồng không màng gì đến Phách nữa. Gã chẳng qua chỉ là một con cò thí của bọn nằm vùng. Họ nhắm vào mục đích cao hơn, chĩa mũi dùi về phía bọn chủ bút, đài truyền hình, đưa kiến nghị lên toà thị chính, quyết tranh đấu bằng một phương pháp linh hoạt và hiệu quả hơn. Độ chừng hơn tuần không thấy ai đã động gì đến hẳn, Phách muốn nổi cơn điên. Gã tưởng tượng giờ này đài truyền hình, phóng viên nhà báo phải đứng lúc nhúc trước cửa nhà cố xin phỏng vấn gã cho bằng được. Phách quá ngây thơ. Gã ở Mỹ lâu mà chẳng hiểu gì về hệ thống truyền thông của dân bản xứ

cả. Thật sự gã chỉ là cái cơ để người Mỹ truyền bá tư tưởng dân chủ, trong đó quyền tự do của người dân phải được tôn trọng tuyệt đối. Phách lại tưởng lầm con người gã là nguyên nhân chính để báo chí Mỹ lên tiếng. Khi thấy cộng đồng Việt phản đối dữ dội, báo chí Mỹ giả vờ cho phân tích sự kiện rồi chủ bút lên tiếng xin lỗi. Xin lỗi cho đúng thủ tục thôi chứ tay chủ bút tôn trọng gì đến đám dân Việt. Chẳng qua họ sợ số thân chủ người Việt rút tên khỏi mục quảng cáo, mất đi một số lợi nhuận đáng kể. Văn phòng Thị trường cũng thế, không muốn mất đi số cử tri ngày càng lớn mạnh ở thành phố này nên vội lên tiếng xoa dịu sự uất ức của đám dân ty nạn. Người Mỹ lại mau quên. Họ thường bảo “hãy quên đi dĩ vãng và cùng nhau nhìn về tương lai” đấy sao!

Vì thế Phách xách xe chạy vòng vòng mà chẳng một ai đếm xỉa gì đến gã nữa. Đồng bào xem gã như một tên hề trên sân khấu đã về chiều, lác đác chỉ còn dăm ba kẻ ngồi nán lại xem không khí hậu trường. Cái tên Phách lúi dúi vào dĩ vãng đối với cộng đồng người Việt vốn bận rộn với công ăn việc làm. Họ quên đi mau chóng một nhân vật mang tên Tô Cự Phách, một thời múa may trên sân khấu đời làm trò cười cho thiên hạ.

Nhưng Ngạc lại không quên. Bước đường hoạn lộ của hắn đang bằng phẳng bỗng vấp phải ổ gà. Phách chính là cái ổ gà làm xóc hông Ngạc. Giá Phách đừng huênh hoang cương ầu, cứ theo đúng kế hoạch của hắn thì đám dân Việt chẳng biểu tình, gửi kiến nghị làm rộn ràng cả thành phố. Đằng này, thằng Phách vừa nghe báo chí truyền hình xin phỏng vấn gã vội vàng đâm bổ vào mà chẳng để ý gì đến hậu quả. Cái mặt của Phách xuất hiện trên báo chí và truyền hình là cái cơ thúc đẩy cộng đồng Việt ngồi lại với nhau, bẻ gãy mưu đồ chia rẽ của Lê Ngạc. Con đường công danh của hắn đang ngon trơn bị khựng lại cũng vì thằng Phách ngu xuẩn ham nổi tiếng. Thế là Ngạc vận động xin phép trung ương lập kế hoạch trừ khử Phách.

Một hôm, lão Chánh nhận được tin của Ngạc:

- Cậu báo cho thằng Phách sửa soạn về nước nhận việc. Về đến nơi rồi đợi cho nó một phát để khỏi ngứa mắt.

Lão Chánh chưng hửng:

- Về nước nhận việc gì? Mà nếu nó đánh hơi được chuyện thủ tiêu chắc gì nó về.

Ngạc cười khẩy:

- Cậu ngu quá! Cứ nói Quốc hội mời nó về làm đại biểu. Cậu tin tôi đi, ai chứ thằng Phách nó sẽ leo lên chuyến bay sớm nhất về Việt nam liền. Ở hải ngoại khỏi gì thằng hề nghe chức tước là đâm đầu về. Tôi đã nói trong ba thứ tiền, gái và danh vọng thì danh vọng làm cho người ta dở điên dở khùng nhất. Bảo Thằng Phách giết cha mẹ để làm đại biểu, nó làm ngay; huống gì nghe nhà nước trải thảm đỏ đón mừng nó ở Tân-sơn-nhất.

Lão Chánh chép miệng, ngần ngừ:

- Thủ trưởng đoán đúng tâm lý thằng Phách. Nhưng kiếm một đứa khác dễ sai bảo như thằng Phách kẻ cũng khó.

Ngạc gắt:

- Khó đếch gì! Cậu phải nên học một lớp về tâm lý để nhìn người. Cờ thằng Phách chú ý một tí thì tìm ra ngay. Cứ mang bả danh vọng ra mà nhử, tôi bảo thật cậu, khỏi thằng chết. Những thằng to mồm nhất là những thằng dễ mua chuộc nhất. Ý thức hệ chỉ là tấm bình phong tranh đấu để chúng nổi danh, mua lấy tư lợi. Mồm thì bảo thương nước thương nòi nhưng thật ra chỉ thương bản thân chúng nó mà thôi. Đem danh lợi ra nói chuyện, chúng sẽ lộ nguyên hình là những thằng theo chủ nghĩa cơ hội.

- Nhưng về đến nơi rồi ghép cho nó tội gì bây giờ?

- Có mẹ gì đâu, dúm vào người nó vài trăm gram thuốc trắng là xong chứ khó gì. Tội tàng trữ bạch phiến là tội tử hình, cậu biết rồi. Cứ tội đó mà phang là hợp tình hợp lý nhất. Còn không thì nhét trong phòng nó vài tờ truyền đơn kêu gọi nhân dân khai trừ đảng thì lại càng mau chết. Đụng đến

đang là chết ngay, chết tức khắc. Có trăm nghìn cách, cậu ơi.

Chợt nhớ đến một việc, lão Chánh giật thót người:

- À này thủ trưởng, thằng Phách có quốc tịch Mỹ, nó mà chết rồi bọn đế quốc lại làm rùm beng chuyện lên thì sao?

Ngạc cười khà khà:

- Bởi vậy tôi nói cậu phải học nhiều nữa mới làm chuyện lớn được. Dĩ nhiên nếu nó mang quốc tịch Mỹ mà xử tử thì chắc chắn mấy thằng mũi lõ đâu có chịu để yên. Ta sẽ nói thằng Phách hồi tịch để giữ chức đại biểu quốc hội; nghĩa là khước từ quốc tịch Mỹ và chỉ mang quốc tịch Việt nam mà thôi. Khi đó có đem mười thằng Phách đi thủ tiêu thì bọn Mỹ cũng không xen vào chuyện nội bộ của ta.

Lão Chánh xun xoe:

- Thủ trưởng liệu việc như thần. Phen này cho đáng đời thằng Phách, đã ngu lại ham nổi.

Hai thầy trò tán hươu tán vượn một lúc rồi gác máy. Lão Chánh sẽ bốc phen gọi cho Phách báo tin... tử. Vừa định gác máy, Ngạc chợt gọi giật:

- À này! Thằng Phách lên máy bay xong thì tôi điều cậu sang Houston ở một thời gian nhé. Báo cáo cho biết cộng đồng bên đó vững mạnh lắm, mình cần phải quây để mấy thằng Ngụy đập nhau một trận. Lần này tôi với cậu nghiên cứu dùng người kỹ lưỡng hơn. Gặp cỡ thằng Phách thì lại hư hết chuyện.

Một tuần sau nếu có ai ghé phi trường đón người thân sẽ thấy Tô Cụ Phách, tự Dick To, lững thững đáp chuyến bay đi Đài Bắc để về Việt nam. Nét mặt của gã hớn hờ trông thấy rõ. Và nếu nhìn kỹ sẽ thấy lão Chánh đứng ở phía trong nhà kính đang vẫy tay chào giã biệt Phách.